

ומספר לי אחר מאהצנו תרועים
למלכות וידע מכל הנעשה בחלונות
הנבוכים שאצל הדודת מאריאנה,
שהיה אורחו של הנציב בארזי הלכנו
ונוכח ששכנינו מצפון רוצים לחיטיב
עם אחב"י. לא חלילה מאהבת מרדכי
אלא משנאת המן דפלשתאי, וכל
הקאמפלימנטים שעושים לנו בפריז
ושור "התקוה" בפי המיניסטריום
שלהם הלא יוכיחו!...

אנכי שיהתם פנה הנציב הצרפתי
בשאלה:
... ואיככה הדבר, אדוני הפרופיסור,
שיהודי סוריה הם אנטי-ציונים?
וענה לו הנשאל:

— אין זאת כי זג שאבת את הידי
עות האלו מהרב ד' ג' ו' ובנה
בדשק. אדרבה, יהודי המורה אינם
יכולים להיות אנטי-ציונים, מדמת
שאינם מתבוללים...

זהו הנגלה רבותי, ואולם את
הנסתר לא אוכל להגיד לכם לע"ע
וישאר כספר החתום. באמת, איני
יודע מה זה "ספר החתום", מפני שלא
ראיתי את זה, אבל זהו בטוי פופולרי
מאד...
ובצאתנו מהראיון אצל די-

ז'וביניל פניתי לאחד ה"מאכ'ערס" של
בני-דודנו ושאלתי ממנו מפני מה
הכריזו שביתה וסגירת החנויות בכוא
הנציב הצפוני, וענה לי בגאון:
— הערבים - בסוריה הפנינו נגד
בלפור, "תבענא" (שלנו), ואנו נפגין נגד
ז'וביניל "שלהם". — כלומר: אתה
מכה את היהודי שלי ואני אכה את
היהודי שלך... * *

ובשעה שכל אחב"י רצו לתל-
אביב, אל היריד ואל יום-הספר, ונה'
נו מכל הטרררם הזה ומ"הוא-הא?"
נסעתי עם בני-ביתי דוקא לבקר את
רחל אמנו ואת האבות במערת-המכפלה,
לאחר שלא ראיתם זמן רב...

בדרך נודע לנו כי הגברת רחל
נעלכה מהבקר שעשו לה אורחים בלתי-
קרואים בלילה בזמן האחרון ומרב תפ-
זון שכחו ולקחו עמם את כל אשר השי-
גה ידם, ועכשיו רחל מבכה לא על בניה
אלא על שטיחיה שנעלמו מעל קברה...
ובשעה שעברתי לפני הקבר עמדו
תיירים אמריקאים, אנשים ונשים, ותמ'
הו על הגנבה שהיתה בקבר. ואולם
הנאיד הערבי שלהם מצא מיד פתרון
לכל השאלה התמוחה והסביר בלשונו

לחבר התיירים שלו כי ישנה מחלוקת
בין שתי הכתות של הרבאבאים. בוי-
רוולים וחמשה מהם, כלומר מהצד שכי'
נגד נתכנסו בלילה ונגבו את השטיחים
כדי להכעיס את הצד השני.

כשמע זאת אחד היהודים מתל-
מיד, נגש אל התיירים והסביר להם מי
הם ה"רבנים", שנגבו את השטיחים וה'
תייר ענה לו באננות: "אל תדאג, אני
מכיר כבר את הנאיד שלי"...

כשננישתי למערת-המכפלה מצאתי
שם יהודי מעוטף בטלית ומצויץ, שעמד
על מדרגה עילאה, כלומר השמינית, וה'
תפלל לפני הכותל, ואחד השומרים
הערבים דחף אותו בטענה צודקת כי
ה"יהודי" העיו לעבר על חצי מדרגה
חוצ לתחום... לא יכל הערבי השני
לראות את העול שנעשה לישראל, נת'
חמץ לבו ובקש להשאיר את היהודי
במקומו ואנכי הושיט את ידו לבקשיש
בעד טוב לבו... יהודי ספרדי מיפו

הכנים מכתב קטן, בלי בול, לתיבת-
הדאר של מערת-המכפלה, כלומר לפי
החור אשר באבן, ישר עפ"י המען של
אברהם אבינו...
וצעיר ספרדי אחר מהתיירים לחש
לי בשמחת-נצחון כי עלה עוד של ש'
מדרגות, עד המדרגה העשירית, בשעה
שהשומר הנכרי היה טרוד בקבלת בק'
שיש מהתיירים.

אימתי מרגיש היהודי את עצמו
מאושר? — כשתשעה-באב חל ביום
קריר ויוכל לסבל את הצום, וכשהוא
מצליח להתגנב שלש מדרגות במערת-
המכפלה...

וראה זה פלא: דוקא שלשת
המקומות בארצנו, שיש לנו עליהם
קושיאנים מפורשים בתנ"ך. אין
לנו שם דריסת-הרגל והם: מערת-
המכפלה, שקנה אברהם-אבינו מעפרון
החתי בארבע מאות שקל, כידוע; הר'
המוריה, שקנה דוד המלך מארונה לבנין
המקדש, וחלקת-השדה שקנה יעקב
אבינו מיד בני חמור אבי שכם במאה
קשיטה... * *

ריס, שנערך ע"י שני המורים: אבישר
ומורים...
וכשהקב"ה רוצה גם מטאטא יורה
הצים, אבל כשויצמן רוצה גם המורים
נהפכים לצי... יעקבי, למשל, הוא בכחי-
נת תותח 42, אבישר הוא דרידגוט
שלם והגננות שלנו דומות, כנראה, למי-
טרליונות מסוכנות...

והכי מסוכנים שב"צי" שלנו הם,
בלי שום ספק, המתורגמנים המוצלחים
שהיו לחבר המורים במצרים, שעיו
בנפשכם:
בשעת הסעודה בהוטל קונטיננטל,
במדינה ערבית טהורה כמצרים וכמעמד
וזורים ערבים טהורים, בחרו המורים
בידענים גדולים בערבית מארבע אר-
צות הקדש, מס"ק צפת, טבריה והברון,
כדי לתרגם את הנאומים העבריים בשם
הסתדרות המורים שלנו לשפה הער-
בית. אלא שמרב בקיאותם ובלשנותם
בשפה הערבית לא דקדקו, הפעם בתר-
נום הלשון ובמקום הסתדרות (נקאבה
בערבית) עמד התורגמן הצפתי וצעק
בקול גדול פעם אחר פעם: "אל נוקבה"
(פירושה חור בלשון בני-דודנו),
כלומר: נקבים נקבים...

ומעולם לא קנאתי במורים שלנו
כמו הפעם, מפני טיולם המוצלח במצ-
נקל לשער ולתאר את גודל פלי-

אתם של שכנינו המצריים על ההסדר-
רות, "הנקובה" של מוריני ומורותינו
בא"י...
ולא לחנם נקרא המפקח המצרי על
הטיולים בשם בדרבי, כלר-
מר: זריזים ומקדימין לבקר את ארצ-
נו ביפה שעה אחת קודם השמחה של
משה רבנו, מפני חשש של עינא'
בישא.

ומקנא אני ביחוד באותם הסופ'
רים שזכו להיות מסובין בתוך ה"מס'
בה" שיצאה לכבוד יום-הספר.

ואנכי לא ידעתי — לבושתי ול-
חרפתי — את הסוד ואת ה"קונץ" איך
להיות סופר בישראל על נקלה, עד
שבאה "המסכה" לידי ולאחר שדפדפתי
בה קצת מצאתי כי הכל פשוט בבחינת
"שמור-לי ואשמך לך", דהיינו, שכל
אחד כותב שתיים שלש דלתות של
תהלות-זת-שבחות על חברו כדי שהשלי'
שי יכתב עליו, כעין "גומלין" וחוזר
חלילה.

והנני מוסר את הרשימה כסדרה זכה-ל'
כתה:
י. קרני על אביגדור המאירי.
י. פיכמן על מרדכי בן-הלל הכהן
מרדכי בן-הלל הכהן על "בלבו".
ש. הרברג על יעקב שטיינברג
אשר ברש על דבורה בארון.
יצחק למדן על יעקב רבינוביץ
יעקב רבינוביץ על ר' בנימין.
אשר ברש על דוד שמענוביץ
יעקב רבינוביץ על יעקב פיכמן
שלום שטרייט על אשר ברש
אביגדור המאירי על ש"י עגנון
ש. הרברג על מנחם פוזננסקי
י. קרני על א. שטיינמן
א. שלונסקי על יצחק למדן
ואתא בניישי ב"הארץ" של ערב
פסח וכתב על כלם....

ועצתי אמונה לסופרינו שב"מס'
בה" הכאה לא יכתבו על אחרים אלא
יכתבו על עצמם, ואז לכהפ"ח לא יכתבו
לשון-הרע ורכילות ספרותית ולא ירבו
בדברי חנה, אחד בעט ואחד בלב.

ואלוהי דמיסתפינא שמא אקבל
חלילה פסק כלופבן בשעתו, הייתי מציע
להוציא לכבוד ל"ג בעומר חוברת שניה
בשם: "מועד לכל חי", שתצא ע"י

ה"חברא קדישא" של סופרינו, ויפרסמו
שם את המאמרים של:
שטיינמן ש"קבר" את שטיינברג
(אבן תחת אבן).
גרינברג קבר את צמח בניקרולוג
ב"איכה".
קמחי הניה את גרינברג ב"הארץ".
פיכמן את המאירי ולחיפך;
פלטי בן ליש את קלוזנר,
ואתא פ. גינצבורג וקבר את פלטי
בן ליש באותו "דבר".
ואתא לופבן ו"קבר" את כל הסופ'
רים ב"הפועל הצעיר".
חד-גדיא, חד-גדיא!
ואני הייתי מוסיף מצדי את מאמרי-
הקבורה שקבלתי מסופרי ישראל וה'
שמורים לזכרון בתיקי לעת מצוא עד
כדי ליצור בית-עלמין שלם... * *

ולסוף מספר לי תלמידי מבין הסו-
חרים, שפנה בתליפון בדבר קרדיט
ל"בנק שלנו" בחיפה ושאל: "ג' ו' ?
(מספר 56) וענו לו כי מהמרכז ביפו
ענו להם: "לא" ! (מספר 31). אז
פנה לבנק בירושלם וענו לו בתליפון:
"מ' א" (מספר 41) בנימטריא: מה
א' נחננו? ...

עזמות